

ИЗЈАВЕ НЕЗАДОВОЉСТВА ЗАПОСЛЕНИХ У МЕДИЈИМА И ОТКАЗ УГОВОРА О РАДУ

Исказивање незадовољства запосленог условима рада и ниском зарадом у медијима не представља повреду угледа послодавца ни отказни разлог због повреде радне дисциплине.

Из образложења:

"Решењем о отказу уговора о раду од 10.1.2012. године, после упозорења и изјашњења тужиоца, тужени је отказао уговор о раду зато што је тужилац учинио повреду радне обавезе из члана 129. став 2. тач. 19. и 67. Правилника о раду и повреду радне дисциплине јер је 15.12.2011. године приликом давања неовлашћене изјаве за РТ Врање износио нетачне и непроверене податке у условима за рад у руднику, квалитету хране за јамски оброк, о расположивости заштитне опреме и општем стању у руднику која је емитована три пута истог дана у вестима локалне телевизије, чиме је нарушен и умањен углед привредног друштва и што се 16.12.2011. године није одазвао налогу директора да се у 7,10 јави на разговор.

По доношењу решења тужилац је суспендован - удаљен са рада. У својој одбрани која је дата у облику писане изјаве, тужилац је изјавио да није крив јер је "мој лични доходак веома мали... три последње плате сам примио веома мале, имам 100 еура стамбени кредит; сваки дан сам у депресији и радим и мучим се и не могу да преживим". Даље је навео "били смо цела смена у телевизију изразио сам незадовољство, сматрам да сам до сада редован, вредан радник и тако желим да наставим". Синдикална организација се изјаснила да постоји видно незадовољство радника у погледу личних примања и да ти разлози представљају олакшавајућу околност у доношењу одлуке која ће, надају се, "бити позитивна". Саслушан као странка тужилац је изјавио да раније није прекршајно нити дисциплински кажњаван и да незадовољство радника траје дуже време због малих плата и лоших услова рада (што је потврдио и одређени број сведока).

Код таквог чињеничног стања, правилно је примењено материјално право када је поништено решење о отказу због незаконитости и када је првостепена пресуда преиначена и због последица незаконитости тужилац реинтегрисан на адекватно радно место.

Правилно су закључили нижестепени судови да намера тужиоца (и групе радника) није било умањења угледа туженог већ исказивање незадовољства зарадом и условима рада.

Слобода мишљења и изражавања је уставно људско право гарантовано чланом 46. став 1. Устава по коме "јемчи се слобода мишљења и изражавања, као и слобода да се говором, писањем, сликом или на други начин траже, примају и шире обавештења и идеје". Исказивање незадовољства пред средствима јавног

информисања због ниских и нередовних зарада и услова рада представљају вид борбе запослених ради унапређења и заштите својих радних, економских и социјалних интереса, што само по себи не умањује углед послодавца. Не само Устав или Закон о забрани дискриминације него и Закон о раду који је важио у време отказа у члану 15. не садрже обавезу запосленог да не комуницира са средствима информисања (телевизијом и штампаним медијима).

Имајући у виду изложено, неосновани су ревизијски наводи у којима се истиче да је учињена повреда радне обавезе предвиђена општим актима туженог.

Неодазивање запосленог на разговор код директора, у условима незадовољства, узнемирености и спонтаног окупљања радника, представља повреду радне дисциплине, али не такве тежине која би имала за последицу престанак радног односа због свих околности које су претходиле позиву (налогу) директора, као и имајући у виду раније понашање запосленог (да је био вредан и дисциплинован радник), па се нису стекли услови ни за отказ уговора о раду због повреде радне дисциплине из члана 179. став 3. Закона о раду".

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Рев2 1186/2015 од 24.12.2015. године, утврђена на седници Грађанског одељења 31.5.2016. године)